

Az életrajzomban a legjelentéktelenebb adat lesz a pontos magasságom. Az Énem lesz a téma, a megragadhatatlan részem! S, amikor a nagy emberek műveit olvasom, nézem, hallgatom, akkor az alkotók valós megjelenéséről esetleg már semmi elképzelésem sem lehet, csak a műveikből kiáradó isteni szikra fényét érzékelem.

S mi hisszük Jézus által, hogy ez a mindent-alkotó megfoghatatlan Szellem szerep is bennünket!, ami azt is jelenti, hogy ez a Szellem Személy is!

Azt hiszem, hogy a kereszténységben ez az utóbbi gondolat az, ami a többi vallásoknál többet ad a számunkra. Ezért oly végtelen hiba minden szerencsétlen elképzelést benne hagynunk a keresztény gondolkodásban! Ezért oly igen nagy kötelességünk, hogy lehetőségeinkhez képest, mindent megtegyünk a vallásunk mozzanatainak a fokenkénti tisztázására! Csöndben, nem megbotránkozást kiváltva, de mindig egy kicsit előre lépve!

Gondolatom.

A Mennyei Atya képe úgy alakul ki bennem, hogy mindazok képe, akik valaha is szeretetükkel, dicséretükkel, irántam való érdeklődésükkel megemelték engem, összeáll egy meleg, szerető képpé.

Kezdve a földi édesapámétól, akinek a szíve-melege ma is fűt.

Vagy, aki csak egyszer dicsért meg, s nem felejttem el a szavait.

Volt, aki évekig nagyon lelkiismeretesen, s szerető bölcsességgel tanított, s egész tanári munkásságomra rányomta a bélyegét.

Volt tanárom, akinek arca túlvilági fényvel világított, amikor misézett; ezt a fényt nem tudom elfelejteni!

Volt öreg tanárom, aki előtt, ha új gondolatot mertem felhozni, kedvesen érdeklődni kezdett az ötletem iránt, vagy máskor, amikor ellene beszéltem, képes volt igazat adni nekem: a képe mindig előttem lebeg.

S van, akivel a fenti kérdésekben mindig azonosulni tudok.

Milyen jó volna, ha e képek *összege* átrajzolódna belém, ez az egymásra rajzolt képekből összeállt kép lebegne mindig előttem! Ahogyan a Mennyei Atya képe rávetült Jézus arcára –, amikor Fülöp kérte!

Nem csoda, hogy a Mennyei Atyánknak nincsen határozott képe előttem, hiszen oly sok alakban jelent meg nekem! S rá kell döbennem, hogy mindenütt kerestem, pedig Ő bennem szeretett volna lakni!

Föltekintek, s boldogan, mosolyogva szívom magamba ezeket a képeket: találkoztam az Istennel!

2017 febr. 03.

MLECSENKOV ANGEL

A HÉTKÖZNAPOK SZENTLELKE...

Szentlélek, Te nemcsak ünnepi Lélek vagy, hanem a hétköznapok Szent Lelke is. Nem a nagy pillanatok varázslataért, nem a tüzes nyelvek fellobbanásáért fordulok Hozzád. Hétköznapi kéréseim vannak. Tegnap ugyanazt kértem, amit ma, s könnyen lehet, hogy holnap is ugyanazt fogom ismét csak kérni.

Jőj Szentlélek, hétköznapok Szent Lelke! Hozd el minden nap lelkembe a megingathatatlan meggyőződést arról, hogy a Te gondoskodó értelmed örökösödik felettem. Az egyre szűkülő, beláthatatlan végső ösvényeken is. Nem kérek Tőled nagy távlatokat, csak a hétköznapok világosságát. A tervező látja az egészet, a munkának csak az egyes téglák sorrendjét kell eltalálni, s megépül a mű. Add hinnem és megtapasztalnom, hogy Rád figyelve, mindig megsűgöd a feleletet, hogy hová és milyen téglát kell a következő percben elhelyezni. Ragyogtasd fel a reményt a részletek homálya felett, hogy a Föld és az Élet azoknak az öröksége, akik hallgatnak irányításodra, akik dikaioszünetre és tökéletességre törekcsenek.

Jőj Szentlélek hétköznapok Szent Lelke. Adj erőt mindennapra nekem, reggeltől – estig és estétől – reggelig, hogy lankadatlanul tegyem az egyik lépést a másik után, a jónak és igaznak útján. Segíts úrrá lenni a fáradtságon, a csüggedésen. Vigyázz, hogy soha ne álljak meg a hamis diadal reményében. Ne enged fekve maradni, ha elbukok.

Jőj Szentlélek, hétköznapok Szent Lelke! És segíts hozzá, hogy mindennapom pünkösöd legyen. A lángnyelveknek nem fölöttem, hanem bennem kell lobognia. Nem annyira másoktól megkülönböztető külső jelnek, vonzó reklámnak kell lennie, hanem belső motornak a magam számára, amely képessé tesz a jó és igaz úton járni és másokat is rávezetni arra.

Jőj Szentlélek, és segíts, hogy szentek legyenek a hétköznapjaim.

DEBRECZENI ZSUZSA

EMLÉKEIM PÖRNYECZI VERÁRÓL...

Talán 1945/6-ban született. Azt jobban tudom, hogy 1995 decemberében halt meg. Tehát 60 éves kora körül halt meg. Rákban szenvedett, és utolsó heteit egy HOSPIS intézményben töltötte. Ott látogattam meg, mielőtt kiutaztam külföldre. Nagyon hálás volt, hogy el tudunk búcsúzni egymástól, mert sejtettük, hogy már többet nem fogunk találkozni ebben a földi létben. Valóban, mire hazajöttem, ő már az Örök Hazában volt. őrzök

egy kis karácsonyi ajándékkísérő lapocskát, mert annyira kedves, amit írt rá: „KÖSZÖNÖM, HOGY AKKOR IS SZERETSZ, HA NINCS KARÁCSONY”.

A Baby – Aranka - Damján Gizi által összehozott közösségben voltunk egy közösségben. Egy közösségi házi feladat volt „ajándékot” adni egymásnak Húsvétra – vagyis megköszönni egymást. Akkor én ezt írtam Verának:

VERÁM!

Talán legrégebbi az ismeretségem Veled. Mi csak itt-ott találkoztunk a Bokorban, de ezek a találkozások nagyon mély lelki szálakat kötöttek össze „örökre” bennünk. Én egy lelkigyakorlaton találkoztam Veled először, - amikor még véletlenszerű volt az, hogy kik jönnek össze. Soha nem felejttem el, ahogy imádkoztad, - azt hiszem egy du. - i szentségimádáson, vagy misén áldozás után, - „Itt jelen vagy az Istennek Fia ...” Akkor hallottam először ezt az imát, ill. éneket. (Azóta de sokszor énekeltem már!) Valóban ott volt jelen az Istennek Fia! Veled is olyan a barátság, - ahogy Éva néni mondta: - egy hullámhosszon voltunk és vagyunk a mai napig is. Hálát adok Istennek ezért a barátságért! Sokszor szavak nélkül is ugyanazt gondoltuk, gondoljuk, és hányszor megajándékoztuk egymást gondolatainkkal egy-egy levélben, vagy egy-egy telefonbeszélgetésben. Hányszor melegegett fel szívünk egymást hallgatva! Hálát adok Istennek azért is, hogy nagy betegséged által milyen nagy felismerésekre tettél szert és nekünk is példát adsz az „elfogadásra”, de arra is, hogyha mégis más a terve Veled, akkor kész vagy közreműködni a felépülésben. Én csak „emberiül” tudok gondolkodni, és némiképp önzően, amíg lehet, csak maradj közöttünk és gazdagíts minket szeretetteddel, gondolataiddal, - amiket megosztasz velünk, és ne igyekezz még annyira abba „Szébb Hazába”, - amit olyan szépen elképzeltél Magadnak. Ámen.

Szeretettel: 2004 Húsvétján

Ekkor már bizony elhatalmasodott rajta a betegség, de nagyon szépen készült Odaátra. Egy levelet bízott rám, hogy adjam oda Ildinek, aki szintén a rákkal küszködött, és már kórházban volt. Talán Vera már nem volt olyan állapotban, hogy meg tudta volna látogatni Oldot, azért bízta rám a „postás” szerepét. Íme a levél:

Drága Zsuzsa! 2005-08-08

Telefon helyett mégis inkább írásban jelezném Ildinek, hogy nagyon gondolkodom rá. Nem akartam a kórházba címezni, hátha elkeverik. Ezért téged kérlek, hogy majd vidd el neki, és nem zavarom.

Nagyon köszönöm neked, hogy olyan jó testvér vagy, jó testvérünk vagy. „Csak” imával, szenvedéssel viszonozhatom, amit értünk tétél, teszel.

Jó lesz mindnyájunknak együtt lenni! Addig pedig meleg testvéri szeretettel ölelünk, Vera és Tibor

ÜZENET

Miért sirattok?
Hisz Isten arca volt,
Mely simogatóan,
Hívón rámhajolt.

És én mentem...
S most fényözönben élek,
És nem vagyok más,
Csupán tisztult lélek.

Sziromhullás volt...

Árnyékom lehullt,
A szemetek hát könnybe
Miért borult?

Ha emlegettek, köztetek leszek,
Ha imádkoztok, veletek vagyok,
Ha rám gondoltok, mosolyogjatok,
Emlékeim így áldás lesz Rátok.

Turják Ildikó testvérem, Drága Ildi!

Ha majd szemem elveszíti a földi határ körvonalait, akkor a Te kegyelmednek fénye töltse be szegény lelkemet, hogy a Te világosságodban induljak a Veled való nagy Találkozásra!

Ezzel a lélekkel ölellek és Veled vagyok: Vera

2017. augusztus 4.-én

GÉGÉNY ISTVÁN

BEER MIKLÓS: IDEJE PAPPÁ SZENTELNI NŐS FÉRFIAKAT, ÍROK A PÁPÁNAK...

A váci megyéspüspök az elsők között főpásztorként ki mondta, amit sokan felvetettek már az egyházban. Megkérdeztük, miért gondolja így.

– A katolikus püspökök sorában Ön az első, hazánkban mindenképp, aki a nyilvánosság előtt vállalja azon véleményét, hogy pappá kellene szentelni arra alkalmas női férfiakat. Ideje van ezt kimondani?

– Azt hiszem, ideje van. Most találkoztam egészen konkrétan olyan helyzettel, hogy 8-10 egyházközségbe egyszerűen nem tudok papot küldeni. Ezt a toldozgatást, foltozgatást már nem lehet tovább folytatni, hogy akár külföldről, Lengyelországból, Indiából papokat várunk. Nekünk kell megtalálni azokat az embereket,